

Sygn. akt X Ga 414/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Iwona Wańczura

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2016 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **OMEGA Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.**

przeciwko: **T. C. i A. C.**

o zapłatę

w postępowaniu uproszczonym

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 20 kwietnia 2016 r, sygn. akt VII GC 2229/15

oddala apelację.

SSO Iwona Wańczura

Sygn. akt X Ga 414/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo. W uzasadnieniu ustalił, iż powód nie wykazał, że jest legitymowany do występowania w sprawie niniejszej w charakterze powoda, gdyż nie udowodnił, że stał się wierzycielem pozwanych na podstawie umowy przelewu z 19 grudnia 2014 r. Z przedłożonych przez powoda dokumentów, w szczególności z umowy cesji z 19 grudnia 2014r. nie wynika, aby wierzytelność dochodzona pozwem była przedmiotem przelewu. Wierzytelność ta nie została bowiem zindywidualizowana w treści umowy cesji, a powód nie przedłożył załączników numer 1 i numer 2 do umowy, stanowiących po myśli § 3 umowy papierowy wykaz wierzytelności. Treść umowy przelewu jest ogólnikowa, nie konkretyzuje wierzytelności będącej jej przedmiotem – podstawy, z której mogłaby wynikać dochodzona należność, ani też jej wysokości. Z treści przedmiotowej umowy nie wynika, że właśnie dochodzona wierzytelność była objęta umową cesji. Wobec braku ujęcia jakichkolwiek należności na dokumencie cesji i braku załączników, dokumenty przedstawione w sprawie nie mogą stanowić potwierdzenia zasadności dochodzonych roszczeń. Ponadto przedstawiony przez powoda dokument umowy cesji jest niepełny, co nie pozwala na pozytywną ocenę ważności i skuteczności umowy cesji.

Od powyższego wyroku powód wniósł apelację, zaskarżając go w całości, wnosząc o jego zmianę, a także o zasądzenie kosztów procesu. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, iż powód nie udowodnił w dostateczny sposób, iż posiada legitymację do dochodzenia roszczeń wskazanych w pozwie, podczas gdy okoliczność przejścia wierzytelności na powoda wykazana została w dostateczny sposób dokumentami załączonymi do pozwu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Apelację w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505¹⁰ § 1 k.p.c. sąd rozpoznaje w składzie jednego sędziego, a zgodnie z § 2 tego przepisu sąd może rozpoznać apelację na posiedzeniu niejawnym, chyba że strona w apelacji lub w odpowiedzi na apelację zażądała przeprowadzenia rozprawy

– w niniejszej sprawie pozwana w apelacji wniosła o przeprowadzenie rozprawy.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zaskarżone orzeczenie należy uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego i trafnej wykładni prawa materialnego. Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie można również zarzucić Sądowi I instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

Sądowi I Instancji nie można zarzucić wadliwej oceny dowodów. Oceniając wiarygodność przeprowadzonych dowodów Sąd Rejonowy nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów określonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 czerwca 1999 r. (sygn. akt II UKN 685/98) ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Błąd w ustaleniach faktycznych następuje, gdy zachodzi dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do której dochodzi sąd na skutek przeinaczenia dowodu oraz wszelkich wypadków wadliwości wynikających z naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Przepis ten byłby naruszony, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania. Tak rozumianego zarzutu sprzeczności ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego Sądowi I instancji w niniejszej sprawie skutecznie zarzucić nie można. Polemika z prawidłowymi ustaleniami Sądu

i przedstawienie własnej wersji wydarzeń nie stanowi wystarczającej podstawy do uwzględnienia apelacji.

Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza jedynie stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wykazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., sygn. akt IV CKN 970/00, z dnia 12 kwietnia 2001 r., sygn. akt II CKN 588/99).

Wobec powyższego zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może się ostać. Sąd Rejonowy w szczególności sposób odniósł się do dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, a w szczególności do umowy cesji z dnia 19 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy podziela zdanie Sądu Rejonowego, iż umowa ta nie konkretyzuje wierzytelności dochodzonej pozwem, przede wszystkim jednak przez niewykazanie terminu wymagalności roszczeń, w sytuacji przyjęcia, że nastąpiły one w datach wskazanych w harmonogramie spłat słuszny jest wniosek, że należności powoda uległy przedawnieniu – w świetle art. 118 k.c. oraz art. 120 § 1 zd.2 k.c, który uniezależnia przyjęcie początku biegu przedawnienia od wypowiedzenia umowy.

W tej sytuacji zarzuty apelacji nie mogły zostać uwzględnione, stąd zgodnie z art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda jako bezzasadną.

SSO Iwona Wańczura

Sygn. akt X Ga 414/16

Z.:

1. (...),

2. (...),

3. (...).

(...)